

Inskriften slutar med en uppmaning: *Raði sa kunni* »Tyde den som kan». Liknande förekommer i flera andra inskrifter: *raði : sar : kuni* Sö 213, *raþe sa er kan* Kareby-funten (L 1975; se *Fornvännen* 1949, s. 49 f.), *raði · tekr · þar · ryn si · runum · þim sum · bali · risti* U 729, *raðu* U 11, U 29, *raðisi* U 328, *raþ runor þar rakinukutu* Vg 119, möjligen också *raþ : sa ar kan* Vg 129 (enligt S. Bugges försök att tyda den svårt skadade inskriften).

Ordföljden (*Sialfr hiogg Aurikr* ...) tyder på att senare delen av inskriften har metrisk form, såsom redan Dybeck och senare Brate ha förmodat:

Sialfr hiogg Aurikr æftir sinn faður
runir þessar. Raði sa kunni.

Ornamentiken är utförd med stor skicklighet, allra helst som man knappast kan förmoda, att *Aurikr* har varit någon tränad ristare. Så vitt man vet, har han icke ristat någon runsten mera än denna. Det vittnar om att runstensornamentiken under sin blomstringstid måste ha gjort ett mycket starkt intryck, så att den hos konstnärligt lagda naturer kunnat framkalla individuella mästerverk. Det skriftbärande rundjuret har sin kropp upplagd på ett från många inskrifter välkänt sätt, men detaljerna äro elegant utformade, och den säkra rytmiken åstadkommer en mycket god helhetsverkan. På övre delen av stenen, där man skulle kunnat vänta ett kors, är i stället en vingad drake inkomponerad. Längst ned avgränsas ristningsytan av en s. k. repstav.

888. Ångelsta, Skogstibble sn.

Pl. 161.

Litteratur: Tidningen Upsala ²⁴/₈ 1911; Upsala Nya Tidning ²/₅ 1936.

Runstenen står på ett litet ouppodlat stycke mark mellan åkrarna, 200 m. VNV om Nytorp, 500 m. SÖ om Ångelsta gård.

Stenen omtalas första gången i en notis i tidningen *Upsala* den 24 aug. 1911: »Förstörd runsten. Vid Ångelsta i Skogs-Tibble socken stod förr en runsten som sedan åtskilliga år tillbaka varit spårlöst försvunnen. Efter anmälan af hemmansägaren J. Jansson i Skillsta har det emellertid nu utrönt, att ett stycke af denna sten finns inlagd i en dikestrumma i närheten af Ångelsta gård. Utan tvifvel äro andra stycken af runstenen inlagda i samma stentrumma. En undersökning, huru härmed förhåller sig, torde vara väl befogad.» År 1935 togs stenen upp ur dikestrumman och flyttades 75 m. åt NNÖ till sin nuvarande plats.

Grå granit. Höjd 1,19 m., bredd 0,40 m. Ristning finnes på två sidor. Mycket grunt huggen, delvis endast en skrapning i stenens yta. Av allt att döma har dock ristningen tillkommit under forntiden, ett försök av en icke runkunnig man att rista en runsten. I slingan upptill finnas spår av runliknande tecken; de ge dock ingen mening.

889. Västerby, Ålands sn.

Pl. 161.

Litteratur: B 371, L 81, D 1:151. J. Bureus, Fa 5 n:r 487, Fa 1 s. 104; J. Rhezelius, Fa 10:1 n:r 187; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 258; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 1, s. 425; UFT h. 4 (1875), s. 78; G. Stephens, ONRM 3 (1884), s. 351 f.; E. Brate och S. Bugge, Runverser (ATS 10:1), s. 30 f.

Äldre avbildningar: Rhezelius, teckning (i Fa 10:1); Bureus, kopparstick (Ff 6 n:r 191); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 371); Dybeck a. a.

75—496298. *Upplands runinskrifter*.